

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Elliot Ackerman and James Stavridis

2034: *A Novel of the Next World War*

Copyright©2021 by Elliot Ackerman & James Stavridis

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Nataša Ninković

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati niti prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

┌ ┐

2034

└ ┘

ROMAN O SLEDEĆEM
SVETSKOM RATU

┌ ┐

Eliot Akerman
Admiral Džejms Stavridis

└ ┘

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

„Jer nema ludosti zemaljske zveri
koju beskonačno ne nadmašuje ljudsko ludilo.”

– Herman Melvil

Sadržaj

1. Incident s „Ven Žuijem“	9
2. Mrak	47
3. Oslepljeni slon	88
4. Crvene linije	130
5. Na bojnem polju	167
6. Tandava	212
EPILOG Horizont	270
Zahvalnost	291

1

Incident s „Ven Žuijem“

14.47 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme +8)

Južno kinesko more

Čak i posle dvadeset četiri godine i dalje ju je iznenađivalo kako široko okeansko prostranstvo od horizonta do horizonta može da se potpuno smiri u trenutku, da izgleda kao stolnjak zategnut preko stola. Zamišljala je da bi jedna igla bačena s visine potonula kroz nedokučive morske dubine do samog dna mora, gde bi ostala da stoji u mestu, neuznemiravana morskim strujama. Koliko je puta u karijeri stajala ovako kao sad na komandnom mostu broda i posmatrala ovo čudo nepomičnosti? Hiljadu puta? Dve hiljade puta? Tokom jedne nedavne besane noći proučavala je svoje brodske dnevnik i sabirala dane provedene u krstarenju pučinom, bez kopna na vidiku. Dobila je skoro devet godina u zbiru. Prizivala je u pamćenje pojedine epizode iz tih dugih godina, od dežurstava dok je bila zastavnik na drvenoj palubi minolovca s kašljucavim dizel-motorima do središnjeg dela karijere, provedenog u specijalnim ratovima u priobalnim vodama širom sveta, sve do danas, kad ova tri elegantna razarača klase „Arli Berk“ plove pod njenom komandom krećući se pravcem jug-jugozapad brzinom od osamnaest čvorova, izloženi nemilosrdnom, ravnodušnom suncu.

Njena mala flotila bila je na dvanaest nautičkih milja od grebena Misčif u sastavu odavno sporne grupe ostrva Spretli, u onome što je eufemistički nazivano *patrolom za obezbeđivanje slobodne plovidbe*. Mrzela je taj naziv. Kao mnogo toga u vojničkom životu, smišljen je da prikrije istinsku prirodu njihove misije, a to je, kratko i jasno, bila provokacija. To su neosporno međunarodne vode, bar prema poslednjim utvrđenim konvencijama pomorskog prava, ali Narodna Republika Kina ih smatra svojim teritorijalnim vodama. Prolazak njene flotile pored ostrva Spretli, oko kojih je postojao oštar spor bio je poput „potpisivanja” točkovima na ljubljennom travnjaku vašeg suseda nakon što je pomerio ogradu i zašao u vaše dvorište. A Kinezi su to radili već čitavu deceniju. Malo-pomalo su pomerili ogradu sve dalje i dalje, u nameri da na kraju polože pravo na ceo Južni Pacifik.

I zato... vreme je da im se „potpiše” na travnjaku.

Možda bi to, naprosto, tako trebalo i nazvati, pomislila je osećajući kako doza podrugljivosti prodire u njeno pažljivo kontrolisano držanje. Nazovimo ovo „potpisivanjem na travnjaku” umesto „patrolom za obezbeđivanje slobode plovidbe”. Onda bi moji mornari bar razumeli šta kog đavola ovde radimo.

Bacila je pogled iza sebe ka krmi komandnog broda „Džon Pol Džouns”. Za njim su u borbenoj formaciji preko ravnog horizonta plovila njena druga dva razarača, „Karl Levin” i „Čueng Hun”. Kao komodor, pod svojom komandom je imala ova tri ratna broda, kao i još četiri koja su ostala u matičnoj luci u San Dijegu. Bila je na vrhuncu karijere i dok je gledala prema druga dva plovila, tražeći ih u talasima iza svog komandnog broda, nije mogla a da tamo ne vidi sebe, jasno kao da stoji na površini tog savršeno mirnog okeana, pojavljujući se i nestajući u drhtavom sunčevom sjaju. Videla je sebe onakvu kakva je bila nekad: mladi zastavnik Sara Hant. A onda sebe kakva je sad: starija i mudrija Sara Hant, zapovednica Razaračke flotile 21, čiji je moto još od Drugog

svetskog rata bio „Napred, Solomoni”. Sami sebe su nazivali „Neobuzdanim lavovima”. Na palubama njenih sedam brodova od milja je nazivana „Kraljicom lavova”.

Stajala je tako neko vreme zamišljeno zureći u trag broda, nalazeći i gubeći svoju sliku na vodi. Juče su joj stigle vesti od lekarske komisije, neposredno pre nego što je podigla sidra i isplovila iz pomorske baze Jokosuka. Koverta joj je bila u džepu. Pri pomisli na taj papir osećala je žiganje u levoj nozi, tačno na mestu gde je kost bila povređena. To žiganje su pratili očekivani bolni trnci koji su počinjali u dnu kičme. Posledice stare povrede na kraju su je stigle. Lekarska komisija je rekla svoje. Ovo će biti poslednje putovanje Kraljice lavova. Hantova još nije mogla sasvim da poveruje u to.

Svetlost se promenila naglo, skoro neprimetno. Hantova je posmatrala duguljastu senku kako prelazi preko glatkog morskog plašta, čiju površinu je sad mreškao povetarac stvarajući sitne talase. Pogledala je ka bledom oblaku, jedinom na nebu, koji je prolazio iznad nje. Oblak je onda nestao, pretvorivši se u izmaglicu, ne izdržavši nemilosrdne zrake kasnog zimskog sunca. Površina vode se ponovo potpuno smirila.

U mislima ju je prekinuo zveket koraka koji su se brzo i lako penjali lestvama iza nje. Hantova je pogledala na sat. Zapovednica broda, kapetanica Džejn Moris, ponovo je kasnila, kao i obično.

┐

10.51 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme +4.30)

Ormuski moreuz

Major Kris Mičel zvani Klin *to* nije osetio skoro nikad...

Njegov otac je *to* osetio malo više nego on, na primer, onda kad je otkazao infracrveni uređaj na njegovom „hornetu F/A-18”,

pa je istresao dve bombe GBU-38 opasno blizu voda pešadinaca u Ramadiju, koristeći samo ručni GPS uređaj i mapu...

„Čale”, njegov deda, *to* je osetio više nego ijedan od njih dvojice tokom pet iscrpljujućih dana u vreme ofanzive „Tet”, dok je iznad vrhova drveća izbacivao bombe „mark 81” i napalm, koristeći samo optički nišan i leteći tako nisko da su plamenovi lizali trup njegovog „skajhoka A-4”...

„Matori”, njegov pradede, *to* je osetio najviše patrolirajući Južnim Pacifikom u potrazi za japanskim zeroima sa svojom eskadrilom VMF-214, čuvenim „Crnim ovcima”, koje je predvodio žestoki pijanac i žestoki borac, petostruki letачki as marinaca, major Gregori „Papi” Bojington...

Neuhvatljivo *to*, koje je opčinjavalo četiri pokolenja Mičelovih, bio je osećaj letenja bez ikakih pomagala, oslanjajući se samo na svoj isintinkt. (*Kad sam ja leteo s Papijem, pa kad odemo u patrolu, nismo imali ništa od tih sokoćala koja vi sad imate. Nije bilo kompjutera za nalaženje cilja. Ni autopilota. Oslanjali smo se samo na svoju veštinu, komande aviona i sreću. Mastiljavom olovkom bismo nacrtali nišan na kupoli kabine i uzleteli bismo. A kad letiš s Papijem, brzo naučiš da dobro gledaš oko sebe. Pažljivo motriš na horizont, ali motriš i na Papija. Kad izbaci cigaretu iz kokpita i kad zalupi kupolu kabine, onda znaš da više nema zajebancije i da sledi okršaj s rojem zeroa.*)

Klin je taj kratki govor svog pradede poslednji put čuo kad mu je bilo šest godina. Pilotu bistrog pogleda glas je tek pomalo podrhtavao uprkos tome što je već bio prevalio devedesetu. I sad, dok se jarko sunce presijavalo na kupoli njegovog aviona, Klin je čuo te reči tako jasno kao da pradede leti s njim na zadnjem sedištu. Samo što je njegov „F-35E lajtning” bio jedonosed.

To je bila samo jedna od brojnih neprijatnosti koje je Klin imao sa svojim lovcem dok je leteo tako blizu iranskom vazдушnom prostoru da je desnim krilom praktično plesao po graničnoj liniji.

Istina, taj manevar nije bio težak. Zapravo, tako precizno letenje nije iziskivalo ama baš nikakvu veštinu. Plan leta bio je unet u navigacioni računar njegovog F-35. Klin nije morao ništa da radi. Avion je leteo sam. On je samo pazio na komande, uživao u pogledu iz kabine i razmišljao o duhu svog pradede, koji ga je provocirao s nepostojećeg zadnjeg sedišta.

Iza njegovog naslona za glavu bila je uglavljena pomoćna baterija, čije je brujanje bilo nepodnošljivo glasno, čak i pored tutnjave turbomlaznog motora F-35. Ta baterija, otprilike veličine kutije za cipele, napajala je poslednji dodatak stelt opremi njegovog aviona. Klinu nisu rekli mnogo o tom dodatku, osim da služi za remećenje elektromagnetnih talasa. Pre nego što je informisan o svojoj misiji, zatekao je dvojicu civila iz „Lokida” kako petljaju nešto oko njegovog aviona na donjoj palubi. Uzbunio je dežurnog narednika, koji nije imao nikakve podatke o tome da su neki civili prisutni na „Džordžu H. V. Bušu”. Na kraju je pozvan kapetan broda, koji je razrešio zabunu. Zbog osetljivosti tehnologije koja je instalirana, samo prisustvo ovih radnika je bilo strogo poverljivo. I tako je Klin na nespretna način saznao koja mu je misija. Međutim, osim tog početnog problemčića, svi drugi delovi plana leta protekli su glatko.

Možda previše glatko, što je bilo problem. Klinu je bilo neopisivo dosadno. Bacio je pogled naniže na Ormuski moreuz, militarizovani komadić tirkiza koji razdvaja Arabijsko poluostrvo od Irana. Pogledao je na svoj sat, *brajtlingov* hronometar s ugrađenim kompasom i visinometrom koji je njegov otac nosio prilikom napada u niskom letu pre dvadeset pet godina u Mardži. U taj sat je imao više poverenja nego u računar svoje letelice. Obe sprave su pokazivale da za četrdeset tri sekunde mora da koriguje kurs od šest stepeni ka istoku kako bi završio u iranskom vazдушnom prostoru. U tom trenutku će, ukoliko zujeća kutijica iza njegove glave obavi svoj posao, potpuno nestati.

To će biti dobar trik.

Delovalo je skoro kao šegačenje što je njemu poverena takva visokotehnološka misija. Ortaci iz eskadrile uvek su se šalili da je šteta što nije rođen u neko ranije doba. Tako je i dobio nadimak Klin: po prvom i najprostijem alatu na svetu.

Vreme je za skretanje od šest stepeni.

Isključio je autopilot. Znao je da će ga letenje bez ikakvih savremenih pomagala skupo koštati, ali o tome će brinuti kad se vrati na „Buš”.

Želeo je da oseti *to*.

Makar samo na sekundu. I makar samo jednom u životu.

Vredi istrpeti ribanje zbog toga. I tako je, uz strašnu buku iza svoje glave, skrenuo u iranski vazdušni prostor.

14.58 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme +8)

Južno kinesko more

„Tražili ste me, komodore?”

Kapetanica Džejn Moris, zapovednica „Džona Pola Džounsna”, delovala je umorno, previše umorno da bi se izvinjavala što skoro petnaest minuta kasni na sastanak s Hantovom, koja je shvatala pod kakvim je stresom Morisova. Hantova je razumela taj pritisak jer ga je i sama osetila nebrojeno puta. Bio je to pritisak koji je dolazio s komandovanjem brodom. S apsolutnom odgovornošću za skoro četiri stotine mornara. I s nedovoljno sna, pošto je kapetanica nepresatno pozivana na komandni most dok je brod manevrisao između, činilo se, bezbrojnih ribarskih flotila u Južnom kineskom moru. Moglo bi se reći da je Hantova bila pod trostruko većim pritiskom, imajući u vidu spektar njene odgovornosti, ali i Hantova i Morisova su znale da se flotilom

komanduje delegiranjem zaduženja, dok komandovanje brodom podrazumeva neposrednu odgovornost. *Na kraju si samo ti odgovoran za sve što tvoj brod obavi uspešno ili neuspešno.* Tu jednostavnu lekciju obe su naučile kao pitomci vojno-pomorske akademije u Anapolisu.

Hantova je izvadila dve cigarete iz svog kargo džepa.

„A šta je to?“, upitala je Morisova.

„Izvinjenje“, rekla je Hantova. „Kubanske. Moj tata ih je kupovao od marinaca iz baze u Gvantanamu. Otkako su legalizovane, ne uživam toliko u njima, ali ipak... prilično su dobre.“ Morisova je bila veoma pobožna, tiha evanđelistkinja, i Hantova nije bila sigurna da li će prihvatiti ponudu, pa joj je bilo drago kad je Morisova uzela cigaretu i prišla joj da pripali.

„Izvinjenje?“, upitala je Morisova. „Za šta?“ Gurnula je vrh cigarete u plamen *zipo* upaljača Hantove, na kom je bila ugravirana jedna od onih žaba s cigaretom u ustima što vitla automatom, i koja se obično viđala kao tetovaža na grudima i ramenima mornaričkih foka. Sarin otac ju je ugravirao na upaljač koji je ostavio u nasleđe svom jedinom detetu.

„Pretpostavljam da nisi bila oduševljena veću da sam 'Džon Pol Džouns' odabrala za svoj komandni brod.“ I Hantova je pripalila svoju cigaretu, a dok je brod plovio zadatim kursom, vetar je nosio dim iza njih. „Ne želim da taj izbor smatraš prekorom“, nastavila je, „posebno kao jedina druga žena među zapovednicima. Ne želim da misliš kako odabirom ovog broda za komandni pokušavam da te nadzirem.“ Hantova je instinktivno bacila pogled na jarbol i svoju komodorsku komandnu zastavicu.

„Dozvoljavate da govorim otvoreno?“

„Daj, Džejn. Ne zajejavaj. Nisi gušter. Ovo nije Bankroft hol.“

„U redu, gospođo“, počela je Morisova, „ni trenutka nisam pomišljala tako nešto. To mi ne bi palo na pamet. Imate tri dobra broda s tri dobre posade. Morate negde da se smestite. U stvari,

moja posada je bila prilično oduševljena kad je čula da će s nama ploviti Kraljica lavova lično.”

„Moglo je i gore”, kazala je Hantova. „Da sam muško, zaglavila bih s Kraljem lavova.”

Morisova se nasmejala.

„A da sam ja Kralj lavova”, ozbiljnom tonom je nastavila Hantova, „ti bi bila Zazu.” Hantova se nasmešila onim širokim osmehom zbog kog su je njeni podređeni toliko voleli.

To je Morisovu navelo da doda još nešto, možda malo više nego što bi inače rekla: „Da smo nas dve muškarci, a da 'Levinom' i 'Hunom' komanduju dve žene, mislite li da bi ovaj razgovor izgledao ovako?” Morisova je pustila da trenutak tišine koji je nastao među njima posluži kao odgovor.

„U pravu si”, rekla je Hantova i povukla još jedan dim iz svoje cigarete naginjući se preko ograde i gledajući ka horizontu, preko okeana koji je i dalje bio neverovatno miran.

„Kako vaša noga?”, upitala je Morisova.

Hantova je pružila ruku prema butini. „Bolje neće biti”, rekla je. Nije dodirnula mesto preloma butne kosti, do kog je došlo pre jedne decenije prilikom trenažnog skoka koji se završio loše. Neispravan padobran okončao je njenu karijeru kao jedne od prvih žena u fokama, a umalo nije okončao i njen život. Dodirnula je samo pismo od lekarske komisije u svom džepu.

Popušile su svoje kratke cigarete skoro do kraja kad je Morisova spazila nešto na horizontu s desne strane. „Vidite li dim?”, upitala je. Dve mornaričke oficirke bacile su cigarete u vodu da bi bolje videle. Bio je to mali brod koji je polako plovio ili možda čak plutao. Morisova je sišla na most i vratila se na osmatračnicu s dva dvogleda. Sad su jasno mogle da vide koču dužine dvadesetak metara, niskog trupa na sredini radi izvlačenja mreža i visokog pramca za razbijanje olujnih talasa. S krmenog dela broda kuljao je dim. Tamo se, iza mreža i dizalica, nalazio komandni most. Veliki, gusti oblaci tamnog dima mešali su se sa narandžastim

plamenovima. Na palubi je vladala panika dok se desetak članova posade trudilo da obuzda požar.

Flotila je uvežbavala postupanje u slučaju nailaska na brod u nevolji. Kao prvo, proveriće nailaze li druga plovila da mu pruže pomoć. Ako to nije slučaj, pojačaće signale za pomoć i asistirati u nalaženju pomoći. Ali, osim ako nema apsolutno nikakvog drugog rešenja, neće prekinuti svoju patrolu za osiguravanje slobodne plovidbe da bi sami pružili potrebnu pomoć.

„Jesi li videla iz koje zemlje je brod?“, upitala je Hantova. U glavi je već počela da razmatra moguće odluke.

Morisova je odgovorila da brod nema zastavu ni na krmi, ni na pramcu. Onda se vratila na komandni most i upitala dežurnog oficira, dežmekastog potporučnika guste pepeljaste kose, da li je u poslednjih sat vremena primio neki poziv u pomoć.

Dežurni oficir je pregledao brodski dnevnik i proverio podatke iz borbenog informacionog centra – centralnog nervnog sistema brodskih senzora i komunikacionog kompleksa nekoliko paluba niže – i zaključio da nije bilo nikakvog signala za pomoć. Pre nego što je Morisova uspeła da pošalje taj signal umesto ribarskog broda, Hantova je došla na most i zaustavila je.

„Skrenućemo s kursa da im pružimo pomoć“, naredila je Hantova.

„Skrenućemo?“, Morisovoj se pitanje otelo skoro slučajno, nagonski, a sve glave na komandnom mostu okrenule su se prema komodoru, jer su i ona i posada dobro znali da svako zadržavanje u ovim vodama dramatično povećava šanse za konfrontaciju s nekim plovilom Narodnooslobodilačke armije. Posada je, dobro obučena i spremna, već bila u stanju pripravnosti, a na brodu je vladala atmosfera turobnog iščekivanja.

„Imamo brod u nevolji koji plovi bez zastave i koji nije poslao signal za pomoć“, rekla je Hantova. „Hajde da to ispitamo, Džejn. I proglasi punu borbenu gotovost. Ovde nešto nije kako treba.”

Morisova je oštro izdala naređenja posadi, kao da ponavlja refren pesme koju je godinama uvežbavala, ali sve dosad nije imala priliku da je izvede. Mornari su se bacili u akciju na svim palubama plovila, navlačeći kapuljače, rukavice za zaštitu od vatre i gas-maske i oblačeći prsluke za spasavanje. Zatvorili su brojne brodske otvore, aktivirali sve borbene sisteme, uključujući i stelt opremu, koja treba da smanji radarski i infracrveni trag broda. Dok je „Džon Pol Džouns” menjao kurs i približavao se onespособljenoj koči, brodovi iz njegove pratnje, „Levin” i „Hun”, zadržali su kurs i brzinu misije za osiguranje slobodne plovidbe. Rastojanje između njih i komandnog broda počelo je da raste. Hantova je onda ušla u kabinu iz koje će poslati šifrovanu poruku u sedište Sedme flote u Jokosuki. Njihovi planovi su se promenili.

04.47 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme -4) Vašington

Doktor Sandip Sandi Čauduri, zamenik savetnika za nacionalnu bezbednost, mrzeo je drugi i četvrti ponedeljak svakog meseca. Tim danima se, u skladu sa sporazumom o starateljstvu, njegova šestogodišnja ćerka Ašni vraćala svojoj majci. Stvari je često komplikovala činjenica da do stvarne primopredaje nije dolazilo do kraja škole. Tako je on bio odgovoran za sve nepredviđene okolnosti koje bi mogle iskrsnuti tokom brige o detetu, kao što je otkazivanje nastave zbog snega. Ovog ponedeljka ujutru škola je otkazana zbog snega, a on je imao zakazan sastanak u Situacionoj sobi na kom je trebalo da prati tok veoma osetljivog probnog leta iznad Ormuskog moreuza. Zbog toga je morao da pozove svoju majku, strašnu Lakšmi Čauduri, da dođe u njegov stan u Logan Serklu. Stigla je pre izlaska sunca da bi čuvala Ašni.

„Ne zaboravi moj jedini uslov”, podsetila je sina dok je pritezao kravatu oko okovratnika preširokog za njegov mršavi vrat. Izlazeći na bljuzgavicu pred svitanje zastao je na vratima. „Neću zaboraviti”, rekao joj je. „I vratiću se na vreme za Ašninu primopredaju.” Morao je da se vrati. Jedini uslov njegove majke bio je da ne mora da vidi Sandijevu bivšu ženu, Samantu, došljakinju s teksaške obale Meksičkog zaliva, koju je Lakšmi oholo nazivala „provincijalkom”. Omrznula ju je od prvog trenutka kad je ugledala njenu mršavu figuru i plavu paž frizuru. Sirotinjsko izdanje Elen Dedženeris, jednom je ozlojeđeno rekla Lakšmi, pa je morala da podseti sina na staru televizijsku voditeljku čiju privlačnost nikad nije shvatala.

Ako je to što je bio samac i što je s četrdeset četiri godine morao da se oslanja na majku bilo donekle ponižavajuće, taj udarac njegovom egu bio je malo ublažen kad je iz aktovke izvadio propusnicu za pristup svim delovima Bele kuće. Pokazao ju je uniformisanom agentu Tajne službe na severnom ulazu, a dvoje džogera ranoranilaca u Aveniji Pensilvanija bacili su pogled ka njemu pitajući se treba li da im bude poznat. Tek u poslednjih osamnaest meseci, otkako je stupio na dužnost u Zapadnom krilu, njegova majka je počela da ispravlja ljude koji su pretpostavljali da je njen sin doktor medicine.

Majka je nekoliko puta tražila da ga poseti na poslu, ali on ju je držao na odstojanju. Sama predstava o kancelariji u Zapadnom krilu bila je mnogo glamuroznija od stvarnosti u kojoj je imao sto i stolicu pribijene uz podrumski zid među gomilom drugog osoblja.

Sedeo je za svojim stolom uživajući u retkoj tišini prazne prostorije. Niko drugi još nije uspeo da se probije kroz pet centimetara snega koji je paralisao prestonicu. Čauduri je preturao po jednoj od svojih fioka i iskopao zgnječenu, ali i dalje jestivu, energetska štanglicu. Uzeo ju je, pa sa šoljom kafe i fasciklom za

sastanak prošao kroz teška, zvučno izolovana vrata Situacione sobe.

U čelu konferencijskog stola ostavljeno mu je mesto s ugrađenim radnim terminalom. Ulogovao se. Na suprotnom kraju prostorije bio je LED ekran s mapom koja je prikazivala raspored američkih vojnih snaga u inostranstvu, a tu je bio i šifrovani link za video-konferencije sa svakom od glavnih vojnih komandi – Južnom, Centralnom, Severnom i ostalima. Fokusirao se na Indo-pacifičku komandu – najveću i najvažniju, odgovornu za skoro četrdeset odsto površine planete, iako je njen veći deo činio okean.

Izveštaj je podnosio kontraadmiral Džon T. Hendrikson, nuklearni podmorničar s kojim se Čauduri poznao iz viđenja iako dosad nisu neposredno sarađivali. S admiralom su bila dva niža oficira, muškarac i žena, oboje znatno viši od njega. Admiral i Čauduri su u isto vreme bili na doktorskim studijama u Školi za pravo i diplomatiju „Flečer” pre petnaest godina. To nije značilo da su bili prijatelji. U stvari, njihove doktorske studije preklapile su se samo jednu godinu, ali Čauduri je čuo za Hendriksona. S jedva metar i šezdeset pet, Hendrikson je upadao u oči svojim rastom. Zbog svoje kompaktne veličine izgledao je kao da je rođen za podmorničara, a njegov neobični, duboko analitički um kao da je bio jednako prilagođen toj čudnoj sorti mornaričke službe. Hendrikson je doktorirao za rekordne tri godine (za razliku od Čaudurija, kome je trebalo sedam godina) i u tom periodu je vodio „Flečerov” softbolski tim do het-trika na prvenstima bostonske oblasti, što mu je donelo nadimak „Lakoruki”.

Čauduri umalo nije oslovio Hendriksona tim starim nadimkom, ali shvatio je da bi to bilo pogrešno. Ovo je bio trenutak za zvaničnu komunikaciju. Ekran pred njim bio je krcat vojnim jedinicama raspoređenim širom sveta – tu je bila amfibijska grupa u Egejskom moru, borbeni nosači aviona u Zapadnom Pacifiku, dve nuklearne podmornice pod onim što

je ostalo od arktičkog leda, koncentrični prstenovi oklopnih jedinica, raspoređenih sa zapada ka istoku u Centralnoj Evropi, na isti način kao i prethodnih sto godina, radi odvratanja ruske agresije. Hendrikson je brzo prešao na dva aktuelna, kritična događaja, od kojih je jedan bio dugo planiran, a drugi se „razvija”, kako je on to opisao.

Planirani događaj bilo je testiranje novog elektromagnetskog ometača u sklopu stelte tehnologije aviona F-35. Taj test je bio u toku i trajaće sledećih nekoliko sati. Lovac mornaričke eskadrile uzleteo je s nosača „Džordž H. V. Buš” u Persijskom zalivu. Hendrikson je bacio pogled na svoj sat. „Pilot tajno boravi u iranskom vazдушnom prostoru poslednja četiri minuta.” Onda je započeo dugačko, strogo poverljivo i izuzetno detaljno objašnjenje prirode elektromagnetnog ometanja, koje se odvijalo u tom trenutku i uspavljivalo iransku protivvazдушnu odbranu.

Već posle prvih nekoliko rečenica Čauduri je izgubio nit. Nikad nije bio posvećen detaljima, posebno kad su ti detalji bili tehničke prirode. Zbog toga je posle fakulteta počeo da se bavi politikom. I zbog toga je Hendrikson, formalno gledano, i pored toga što je imao briljantan um radio za Čauduriju. Budući da je politički imenovan u Savetu za nacionalnu bezbednost, Čauduri je bio na višem položaju od Hendriksona, mada je to bila činjenica koju je retko koji oficir u Beloj kući bio spreman da javno prizna svojim civilnim gazdama. Iako se nije razumeo u tehničke detalje, Čauduri je odlično razumeo kako izvući najbolje iz bilo koje loše situacije. Njegova politička karijera počela je tokom Pensovog jedinog predsedničkog mandata. To je najbolje govorilo o njegovoj snalažljivosti.

„Druga situacija se razvija”, nastavio je Hendrikson. „Komandni brod borbene grupe 'Džon Pol Džouns', sačinjene od tri površinska plovila, prekinuo je patrolu za obezbeđivanje

slobodne plovidbe u blizini ostrva Spretli kako bi proverio jedno plovilo u nevolji.”

„Kakvo plovilo?“, upitao je Čauduri. Sedeo je zavaljen u kožnu direktorsku fotelju u čelu konferencijskog stola, istu onu u kojoj sedi predsednica kad koristi tu prostoriju. Čauduri je žvakao ostatak svoje energetske štanglice na način potpuno nedostojan jednog predsednika.

„Ne znamo“, odgovorio je Hendrikson. „Čekamo novi izveštaj Sedme flote.”

Iako nije mogao da isprati tehničke detalje o uređaju za elektromagnetno ometanje na F-35, Čauduri je dobro znao da razarač klase „Arli Berk”, naoružan krstarećim raketama i vredan dve milijarde dolara koji spasava tajanstveni brod u vodama na koje Kinezi polažu pravo, lako može da mu pokvari jutro. A podela površinske borbene grupe nije mu delovala kao najpametnija ideja. „To ne zvuči naročito dobro, Lakoruki. Ko je zapovednik na licu mesta?”

Hendrikson je popreko pogledao Čaudurija koji je bio svestan da korišćenje tog starog nadimka predstavlja blagu provokaciju. Dvoje nižih oficira bojažljivo su se zgledali. Hendrikson je odlučio da zanemari provokaciju. „Poznajem zapovednicu”, rekao je. „To je komodor Sara Hant. Izuzetno je sposobna. U svemu je bila najbolja u klasi.”

„Pa?“, upitao je Čauduri.

„Pa, bilo bi pametno da joj malo progledamo kroz prste.”

15.28 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme +8)

Južno kinesko more

Nakon što je izdato naređenje za pružanje pomoći, posada „Džona Pola Džounsna” delovala je brzo. S krme su porinuta dva spasilačka

čamca na naduvavanje i upućena do zapaljene koč. Nabijeni plavokosi potporučnik stavljen je na čelo minijaturne flotile čamaca na naduvavanje, a Hantova i Morisova su nadzirale s komandnog mosta i slušale izveštaje koje im je slao preko ručnog radija histeričnim baritonom igrača bačenog u vatru u važnoj utakmici. Obe više oficirke oprostile su novajliji nedostatak smirenosti. Gasio je požar pomoću dve pumpe i dva creva u neprijateljskim vodama.

Iako neprijateljske, vode su bile potpuno mirne, nepomične kao površina stakla, dok se vatrena drama na koč odigravala svega dvestotinak metara od komandnog mosta. Hantova je uhvatila sebe kako setno zuri u vodu, ponovo se pitajući da li joj je ovo možda poslednji put da vidi takvo more ili bar poslednji put da ga gleda s komandnog mosta mornaričkog plovila. Posle kratkog razmišljanja naredila je dežurnom oficiru da pošalje signal da njena druga dva razarača prekinu patrolu za obezbeđivanje slobode plovidbe i vrate se na lice mesta. Bolje je da kraj sebe ima još malo vatrene moći.

„Levin” i „Hun” su promenili kurs i ubrzali. Posle nekoliko minuta zauzeli su položaje nadomak „Džona Pola Džounsa”, zaštitnički kružeći oko njega. Komandni brod je za to vreme nastavio da se mic po mic približava koč. Uskoro su ugašeni i poslednji plamenovi i mladi potporučnik je o tome trijumfalno izvestio preko radija. I Hantova i Morisova su mu na brzinu čestitale, da bi mu zatim naložile da se popne na koč u proceni štetu. I on je to izvršio. Ili je bar pokušao.

Posada koč je prvu ekipu koja je pokušala da se ukrca dočekala na bokovima broda ljutitim, očajnim povicima.

Jedan od njih je čak zamahnuo čakljom ka glavi jednog narednika. Posmatrajući ovu borbu s komandnog mosta „Džona Pola Džounsa”, Hantova se pitala zašto posada zapaljenog broda tako uporno odbija pomoć. Između razgovora preko radija, u

kojima je pokušavala da smiri situaciju, načula je posadu kočee kako govori jezikom koji je zvučao kao mandarinski.

„Gospodo, predlažem da ih pustimo”, na kraju je predložila Morisova. „Izgleda da ne žele da im dalje pomažemo.”

„To vidim, Džejn”, odgovorila je Hantova. „Ali pitanje je zašto ne žele?”

Mogla je da vidi kako njeni ljudi i posada kočee divlje mašu rukama jedni ka drugima. Čemu ovaj otpor? Hantova je razumela Morisovu. Iz minuta u minut njena flotila izlagala se sve većoj opasnosti da je presretne pomorska patrola Narodnooslobodilačke armije, što bi ugrozilo njenu misiju. Ali zar i ovo nije njena misija? Da održava ove vode bezbednim i da omogući plovidbu njima? Pre deset, možda i pre pet godina, nivo opasnosti je bio manji. U to vreme važila je većina hladnoratovskih sporazuma. Međutim, ti stari sistemi su oslabili. I dok je posmatala ovu kočee i njenu prkosnu posadu, Sara Hant je instinktivno osećala da ovaj ribarski brodić predstavlja pretnju.

„Kapetane Moris”, ozbiljno je rekla Hantova, „priđi svojim brodom kočee. Ako ne možemo da se ukrcao na nju s čamac na naduvavanje, ukrcaćemo se odavde.”

Morisova je odmah iznela primedbu na ovo naređenje navodeći očekivani spisak razloga za zabrinutost: kao prvo, vreme potrebno za to dodatno će povećati verovatnoću konfrontacije s neprijateljskom mornaričkom patrolom; drugo, prilazak kočee će „Džon Pol Džouns” izložiti nepotrebnom riziku. „Ne znamo šta je na tom brodu”, upozorila je Morisova.

Hantova je strpljivo slušala. Osećala je kako posada Morisove obavlja svoje zadatke na komandnom mostu trudeći se da ignoriše raspravu svojih dveju nadređenih. Hantova je ponovila naredbu. Morisova je poslušala.

Dok se „Džon Pol Džouns” približavao kočee, Hantova je uspela da pročita njeno ime – „Ven Žui”, i naziv njene matične

luke – Gvandžou, pokrajinske luke na obali Tajvanskog moreuza. Njena posada je ispalila čaklje preko bokova kočice što im je omogućilo da pričvrste čelične kablove za vuču. Tako spojeni, dva broda su u tandemu sekla vodu kao motocikl s neposlušnom bočnom prikolicom. Svi na komandnom mostu shvatali su koliko je opasan ovaj manevar. Obavljali su svoj zadatak u mračnoj atmosferi tihog mornarskog neodobravanja. Svi su smatrali da njihov komodor nepotrebno rizikuje zbog šačice nervoznih kineskih ribara. Niko nije izrazio kolektivnu želju da se njihov komodor mane praćenja svog instinkta i vrati ih u bezbednije vode.

Osetivši to nezadovoljstvo, Hantova je objavila da napušta brod.

Sve glave su se okrenule prema njoj.

„Kuda ćete, gospodo?“, pobunila se Morisova, naizgled ogorčena time što je njena nadređena napušta u tako opasnoj situaciji.

„Na 'Ven Žui'“, odgovorila je Hantova. „Hoću lično da razgledam taj brod.“

To je i uradila, iznenadivši oficira za bezbednost, koji joj je predao pištolj u futroli. Prikačila ga je u hodu prelazeći preko boka broda i zanemarujući pulsiranje u povređenoj nozi. Kad se spustila na palubu kočice, Hantova je ustanovila da su njeni mornari već uhapsili pet-šest članova posade „Ven Žuija“. Sedeli su na sredini palube prekrštenih nogu, ruku vezanih iza leđa plastičnim fleksibilnim lisicama, nisko natučeni šiljatih ribarskih kapa, u prljavoj odeći umazanoj uljem. Iza njih je stajao naoružan stražar. Kad je Hantova stupila na palubu, ustao je jedan od uhapšenih koji je, začudo, bio sveže obrijan i čija kapa nije bila navučena na oči, već ponosno zabačena. To nije bio čin prkosa, već sasvim suprotno. Gledao ju je bistrim pogledom. Hantova je odmah pomislila da se radi o kapetanu kočice.

Glavni niži oficir, koji je predvodio prvu grupu njenih mornara, objasnio je da su pretražili veći deo koče, ali da je jedan odeljak na krmenom delu zatvoren čeličnim vodonepropusnim kapkom i da ribari odbijaju da ga otključaju. Vođa grupe je naredio da se iz broskog ormara s alatom donese brener. U roku od petnaestak minuta sve će biti otvoreno.

Sveže obrijani muškarac, kapetan koče, progovorio je nesigurnim engleskim s jakim kineskim naglaskom: „Ti ovde biti komandant?”

„Govoriš engleski?“, odvrtila je Hantova.

„Ti ovde biti komandant?“, ponovio je kao da nije sasvim siguran šta te reči znače, kao da ih je nekad davno naučio napamet za svaki slučaj.

„Ja sam kapetan Sara Hant iz mornarice Sjedinjenih Država“, odgovorila je stavljajući dlan na grudi. „Da, ja ovde komandujem.”

Klimnuo je glavom i ramena su mu se pritom opustila kao da je zbacio težak teret. „Predajem ti svoj komanda.” Onda je okrenuo leđa Hantovoj, što je isprva izgledalo kao znak nepoštovanja, ali ona je uskoro shvatila da je u pitanju nešto sasvim drugo. U otvorenom dlanu ruke vezane lisicama iza njegovih leđa bio je ključ. Držao ga je sve vreme i sad ga je, dostojanstveno koliko je to bilo moguće, predavao Hantovoj.

Hantova je uzela ključ s njegovog dlana, koji je bio upadljivo mek, nimalo nalik žuljevitom ribarskom dlanu. Prišla je zaključanom odeljku na krmi „Ven Žuija”, otključala bravu i otvorila kapak.

„Šta imamo, gospodo?”, upitao je oficir za bezbednost koji je stajao odmah iza nje.

„Bože”, rekla je Hantova zureći u police s treptućim minijaturnim hard-diskovima i plazma ekranima. „Nemam pojma.”

13.47 12. mart 2034 (Griničko srednje vreme +4.30) Ormuski moreuz

Kad se Klin prebacio na ručno upravljanje, „Lokidovi” ljudi na „Džordžu H. V. Bušu” odmah su počeli da šalju radio-poruke pitajući je li sve u redu. Nije odgovorio, bar ne odmah. I dalje su mogli da ga prate i vide da se pridržava njihovog plana leta, koji ga je u tom trenutku doveo na otprilike pedeset nautičkih milja zapadno od Bandar Abasa, glavne regionalne baze iranske ratne mornarice. Tačnost njegovog leta dokazala je, bar njemu, da je njegova navigacija precizna koliko i kompjuterska.

Onda je njegov F-35 naleteo na džep atmosferske turbulencije, i to gadan. Klin je to osetio po podrhtavanju komandi, preko stopala na krmenim papučicama, i preko palice, odakle mu se podrhtavanje prenosilo u ramena. Turbulencija je pretila da ga izbací s kursa, što bi ga moglo dovesti u domet tehnološki naprednije linije iranske protivvazdušne odbrane, koja je postavljena u koncentričnim krugovima, počev od Teherana. U tom slučaju, stela tehnologija njegovog F-35 mogla bi da se pokaže kao nedovoljna zaštita.

Ovo je *to*, pomislio je.

Ili je bar najbliže *tome* što će ikad biti. Brzo je upravljao gasom, palicom i krmom, instinktivno. To je bio rezultat cele njegove karijere u kokpitu i četiri generacije porodične tradicije Mičelovih.

Izvukao je svoju letelicu do ivice turbulencije, preletevši ukupno 3,6 nautičkih milja brzinom od 736 čvorova sa zanošenjem letelice od 28 stepeni u odnosu na pravac leta. Cela epizoda trajala je manje od četiri sekunde, ali to je bio trenutak tajnog uživanja koji bi samo on i možda njegov pradedá, koji ga posmatra s onog sveta, mogli da cene u trenutku dok se dešavao.

Onda, jednako brzo kao što se pojavila, turbulencija je nestala i Klin je ponovo mirno leteo. „Lokidovi” ljudi na „Džordžu H. V. Bušu” ponovo su preko radija pitali zašto je isključio svoj navigacioni kompjuter. Insistirali su da ga ponovo uključi. „Primljeno”, rekao je Klin pošto se konačno javio preko linka za šifrovanu komunikaciju. „Aktiviram automatsku navigaciju.” Nagnuo se napred, pritisnuo jedno neupadljivo dugme i osetio blagi drhtaj, kao kad se voz ponovo uključi na kolosek, kad se njegov F-35 vratio na autopilot.

Klina je obuzela želja da popuši cigaretu u kokpitu, baš kao što je nekad radio Papi Bojington, ali za danas je dovoljno izazivao sudbinu. Povratak na „Buš” u kokpitu koji zaudara na slavljenički *marlboro* verovatno bi bio više nego što bi „Lokidovi” ljudi i njegovi pretpostavljeni mogli da tolerišu. Paklica cigareta bila je u levom džepu na grudima njegovog pilotskog odela, ali moraće da sačeka i popuši jednu na krmu broda, pošto podnese izveštaj. Pogledavši na sat, izračunao je da će se vratiti na vreme za večeru u pilotskoj kantini u prednjem delu nosača. Nadao se da će imati „infarkt” sendviče koje je obožavao – trostruke čizburgere s prženim jajetom odozgo.

Dok je razmišljao o toj večeri i cigareti, njegov F-35 je skrenuo s kursa zaputivši se ka severu, u iransko kopno. Ta promena pravca bila je tako glatka da je Klin nije ni primetio dok mu s nosača nije stigao niz poruka koje su ga upozoravale da je skrenuo s kursa.

„Uključi navigacioni kompjuter.”

Klin je kucnuo po ekranu kompjutera. „Moj navigacioni kompjuter je uključen... Čekaj, restartovaću ga.” Pre nego što je stigao da započne s dugim procesom restartovanja, Klin je shvatio da njegov kompjuter ne reaguje. „Autopilot ne radi. Prebacujem se na ručno upravljanje.”

Povukao je palicu.

Nagazio je krmene papučiće.